

Recensie: Song to Song***

Kinepolis Antwerpen
zaterdag 15 juli 2017

foto © Broad Green Pictures

Recensie:

Een pleidooi voor mededogen. Om enkele waarden en normen, rond de liefde onder andere, waar al te veel mee geklooid wordt, terug in ere te herstellen. Zo leest het experimentele 'Song to song' van Terence Malick. De regisseur rijgt scènes aan elkaar, abrupt, met harde cuts, en de story telling volgt geen lineair verloop. Daarmee wil ie wellicht de kijker in zekere zin desoriënteren, net zoals veel artiesten en bands niet altijd beseffen waar ze zijn, laat staan hoe laat het is. De muzikwereld krijgen we te zien, tijdens schrijfsessies in het buitenland (in behoorlijk luxueuze omgevingen overigens) alsook in het live circuit. Vrije liefde, open relaties, prostitutie ('ik verkoop een illusie') en heel wat experiment, blijken nog steeds in het verlengde te liggen van de hippie periode. De boodschap 'Ze spelen met seks en maken er iets banaals van.' en 'Ik beschouwde seks als een cadeau. Ik speelde met het vuur van het leven.' is kennelijk een oproep om geslachtsgemeenschap terug exclusief te koppelen aan echte gevoelens, aan die van de liefde.

Alles draait rond Faye (gespeeld door een innemende Rooney Mara). Ze wordt verliefd op BV (Ryan Gosling) maar date tegelijkertijd ook platenbaas Cook (Michael Fassbender) wat haar overigens een platencontract als gitarist oplevert. 'Song to song' speelt geen open kaart, alles komen we dus niet te weten van de personages die zich vaak in stilzwijgen hullen. Ook niet bij Faye die geheimen voor zich houdt en op een bepaald moment een lesbische relatie aanknoopt. Toch lijkt de drang, de liefde voor BV het grootst. En hoewel ook hij als songwriter "die copyrigh issues met Cook zal hebben omdat die songs die BV schreef enkel onder zijn eigen naam registreerde" verschillende vrouwen date, lijkt ook hij te willen kiezen voor Faye. Cook van zijn kant date dan weer de serveerster Rhonda (Natalie Portman). Of hoe in het begin van de film de kaart getrokken wordt van Faye die zich niet wil settelen, die hogerop wil, vrij wil zijn, uiteindelijk naar het einde toe wel keuzes maakt en dus in zekere zin vrijheid opgeeft.

'Song to song' is moeilijk te categoriseren. Het is een mengeling van een state of mind-film, een (levens)situatie die getoond wordt, en verschillende personages die iets meemaken anderzijds. Enkele gekende artiesten komen er ook in voor zoals Iggy Pop die stelt dat platenfirma's artiesten als acteurs laten opdraven. Het meest authentieke is Patti Smith wellicht die meegeeft dat ze soms lang kan improviseren of zingen op hetzelfde akkoord. Naar het einde van de film toe biedt ze troost en hoopvolle woorden aan Faye dat het met haar wel goed gaat komen en BV een goede keuze is. Smith speelt dus de oermoeder waar ook iets diep spiritueels in zit, iemand waar je bij terecht kunt als je het even niet meer weet. Een kompas. Een mentor, quoi.

Een van de indrukwekkendste scènes is die waarbij Patti Smith haar twee ringen toont. Een is haar trouwring die ze nog altijd draagt hoewel ze sinds 1994 weduwe is. Vermits ze zich nog steeds verbonden voelt met haar overleden man, vindt ze het niet meer dan logisch dat ze die ring niet uitdoet. De ander is een ring die gegeven wordt aan mensen die een marathon hebben gelopen, hem wel uitgelopen hebben, maar niet gewonnen. Het is veruit een van de meest aangrijpende stukken uit de film omdat het hier om non fictie gaat.

'Song to song' is erg moeilijk te definiëren. Emmanuel Lubezki, de director of photography waar de regisseur voor de vijfde keer beroep op doet, gaat voor een

mengeling van docustijl (backstagebeelden op festivals â€“ er werd in 2012 gefilmd op het Austin City Limits festival â€“ en optredens, ook aan de zijkant van het podium met handcamera's) en prachtige haarscherpe beelden van landschappen, woningen en architectuur. Zeer vaak gaat ie voor wide angles dan. Indrukwekkend is de liefkozende manier waarop Faye haar geliefden benadert. Dan zien we wel close ups. De film is daardoor erg tactiel, waarbij enerzijds de kaart getrokken wordt van aanrakingen, handen, in combinatie met mysterie (niet alles wordt gezegd of getoond en er zijn behoorlijk wat stiltes tussen de koppels) en anderzijds de dromerige, fantasierijke sfeer (Faye die verstoppertje speelt achter het gordijn, enz.). De lippenstiftscène tussen Faye en BV is ook erg mooi. Maar eveneens het spel van het zonlicht op haar gelaat.

De soundtrack is erg eclectisch. Die gaat onder andere van 'Never Le Nkemsie 2', 'Fatty Boom Boom' en 'I Fink U Freeky' van Die Antwoord, over 'Symphony No. 2' van Mahler, 'Babelogue', 'birdland', 'God Running', 'My Blakean Year' en 'Land: Horses, La Mer (De)' van Patti Smith, 'Savane' van Orchestra Baobab, 'Le entretiens de le belle et la BÃªte', 'Petit poucet', 'Le jardin féérique' en 'Pavane de la belle au bois dormant' van Ravel, 'Symphony in F Major', 'Havanaise in E Major, Op. 83' en 'Symphony No. 3, Op. 78' van Camille Saint-Saëns, 'La cathédrale engloutie' en 'Nuages (uit "Nocturnes")' van Debussy, 'Take Your Burden to the Lord' door Ryan Gosling, 'The Merciful Goodness of the Lord' en 'Theodora, Act III Chorus/Act 1 Recitative, Aria' van Händel, 'It Hurts to Be Alone' van Bob Marley tot 'Rollin N Tumblin' van Bob Dylan.

Dat filmcritici er niet helemaal uitgeraken hoe ze deze film moeten beoordelen, maakte het op zich al interessant voor ons om naar deze film te trekken. En zelfs na die te laten bezinken, geraken wij er ook niet helemaal uit wat we hier precies mee moeten aanvangen. Dat heb je met experimentele films die eerder op een patchwork lijken van beelden â€“

< Bert Hertogs >Â